

modsat Fald vil Følgen blive den, at de samme Sager skal gentages paa ny i hvert af de to Udvalg; det synes mig, at en forenet Overvejelse af de to Tings Udvalg i Fællesskab hurtigst og lettest vil føre til det attraaede Maal.

Den anden Grund til, at jeg fremsætter Lovforslaget, er den, at det Emne, som det vedrører, staar til en vis Grad i Sammenhæng med det tredie Lovforslag, som jeg skal have den Ære at fremsætte, *Forslag til midlertidig Lov om Vareindførsel*.

Det vil være ærede Medlemmer bekendt, at i December Maaned blev der nedsat et Raad, der almindeligt gaar under Navn af Valutaraadet, og som fik til Opgave at træffe Bestemmelse om, i hvilket Omfang Anmodninger til Landets ledende Banker om at faa Betalingsmidler stillet til Raadighed for Vareimport kan imødekommes, altsaa at afgøre, hvilke Midler der er til Disposition, og hvorledes disse rettest, hensigtsmæssigst og retfærdigst bør fordeles. Dette Raad har nu arbejdet i et Par Maaneder. Det har, forsaavidt som det nedsattes under Regeringens Auspicer, en offentlig Karakter, men i Henhold til dets Oprindelse og dets Formaal er det egentlig kun en Forsamling, som har at bistaa Bankerne i Henseende til de rent private Dispositioner, som disse vil træffe over deres egne Pengemidler. Naar Bankerne raader over udenlandske Betalingsmidler, udenlandsk Valuta — det er jo den Betegnelse, man i denne Sammenhæng gerne bruger —, er det i og for sig deres egen Sag, hvorledes de vil fordele dem, hvorledes de vil bruge dem. De maa afgøre, hvem af deres Kunder de vil yde Betalingsmidler, og afgøre med sig selv, hvilke Betalingsmidler de overhovedet kan disponere over. Men da det, at hver enkelt Bank disponerer for sig alene, meget let vil føre til en uheldig Spredning af de begrænsede Midler, der staar til Raadighed, og det derfor har været ønskeligt, at Bankerne kunde arbejde i fælles Forstaaelse om, hvorledes de vil gaa frem, har Regeringen fundet det rigtigst at yde sin Medvirkning til, at der blev skabt et Raad, som i denne Henseende kunde være til Bistand og Vejledning for Bankerne. Særlig har det været Opgaven at sammensætte Raadet saaledes, at de forskellige Erhvervsorganisationer derigennem kunde faa Lejlighed til at komme til Orde og gøre de Interesser gældende, som hvert Erhverv for sit Vedkommende er Tals-

mand for. Ogsaa de andre Ministerier og den overordentlige Kommission er repræsenterede i Raadet.

Jeg nærer ingen Tvivl om, at denne Institution har gjort sin Nytte. Men det har meget hurtigt vist sig, at forsaavidt man gennem denne Foranstaltning har ment at kunne regulere og føre Tilsyn med Vareindførselen, saaledes at den ikke kom til at overskride, hvad der maa antages at være muligt for Landets Betalingsøve at bære, har dette kun til Dels kunnet opnaas, fordi der findes Veje, ad hvilke Importørerne kan komme frem udenom Bankerne. I Stedet for at henvende sig til en Bank og bede: Maa jeg faa saa og saa mange Pund Sterling eller Dollars til at betale disse Varer, er der andre Veje man kan gaa. Man kan give Sælgeren i Udlandet Lejlighed til at trække paa Købereren her i dansk Mønt, hvilket gaar udenom Bankerne, eller man kan sende danske Betalingsmidler til Udlandet ligeledes udenom Bankerne. I begge Tilfælde er der aabnet Huller, ad hvilke Betalingsmidlerne kan strømme ud af Landet, uden at Bankerne er i Stand til at udøve nogen Kontrol dermed. Som Følge deraf er der fra Valutaraadet fremkommet en Indstilling til Regeringen om, at der maatte blive skabt Mulighed for at hindre Indførsel af Varer, medmindre der er givet Tilladelse til, at Betalingsmidler stilles til Raadighed for disse Varer. Denne Tilladelse skal gives af det nedsatte Raad. I Henhold til de Oplysninger, som foreligger for Regeringen, har man maattet finde det rigtigst at fremkomme til Rigsdagen med et Lovforslag om Bemyndigelse til at kunne iværksætte dette.

Lovforslaget, som jeg altsaa herved har den Ære at fremsætte, gaar ud paa, at Handelsministeren bemyndiges til at fastsætte Regler for, hvorvidt Indførsel af Varer her til Landet og Varers Indklaring skal gøres afhængig af, at der fremlægges Bevis for, at Varernes Betaling er tilladt af det under 15. December 1919 nedsatte Raad.

Man vil straks møde mig med den Indvending: Ja, men at give en Minister en saadan Myndighed er altfor betænkeligt. At Ministeren vilkaarligt skal kunne fastsætte, hvilke Varer der kan indføres og hvilke ikke, er at lægge en Magt i hans Haand, som Rigsdagen ikke kan finde rimelig Grund til at give ham. Dette er en berettiget Indvending, jeg selv vilde utvivlsomt være den første til at fremføre den;